

У данима који су иза нас, били смо у прилици да на телевизији гледамо параду политичара који тврде како су у мањој или већој мери заслужни за либерализацију визног режима. Наравно, избегавање кривице за све лоше и преузимање заслуге за све добро што се десило јесте део бављења политиком. Ако већ не можемо да верујемо званичницима владе који не могу ни међусобно да се договоре ко је заслужан за визну либерализацију, како да дођемо до закључка, коме бисмо требали да будемо захвални за бели шенген?

Да бисмо одговорили на ово питање, прво морамо да одговоримо на питање шта је конкретно довело до овог преокрета у односу ЕУ према Србији и њеним грађанима? Шта се то десило, што је навело европске бирократе да нам најзад дају нешто конкретно? Изручивали смо и председнике и генерале, вршили сумњиве приватизације, потписивали штетне међународне споразуме и све то није било довољно за визну либерализацију. И онда, у периоду када се наизглед није десило ништа, у периоду када нисмо начинили нити један уступак... одједном смо заслужили велику награду. Сходно томе, да у међународној политици нема пријатеља и да је сваки потез изнуђен општим геополитичким померањима, шта се то десило, што је променило став европске бирократије према нама?

Једна од најпрепознатљивих и најчешће кориштених полиса у међународној политици јесте полиса "штапа и шаргарепе". Дакле, сељак седне на магаре, упери штап на коме виси шаргарепа у правцу у коме жели да иде и сирото магаре иде у том правцу не би ли некада успело да загризе шаргарепу. На исти начин у међународној политици, они велики седну на леђа оним малима и уместо шаргарепе на штап ставе неко велико обећање и на основу њега натерају оног малог да иде у правцу у коме они желе.

Разумно је питати колико дуго магаре мора да трчи за шаргарепом пре него што је добије? Одговор зависи искључиво од магарета. Глупо магаре шаргарепу неће добити никада. Јер зашто би сељак нахранио магаре докле год га оно, онако гладно, носи где год пожели. Али ако магаре стане или не дај Боже крене на другу страну, сељак ће га свакако, макар мало нахранити шаргарепом и тиме му вратити ентузијазам да настави да јури за шаргарепом.

Ко је заслужан за либерализацију визног режима

Пише: Драган Стојадиновић
среда, 16 децембар 2009 18:51

Исто је и са европским интеграцијама. Докле год "Европа нема алтернативу", Европска унија нема разлога да нам поклони било шта, јер без размишљања идемо путем који нам она одређује. Тек када останемо без ентузијазма, не дај Боже угледамо неку другу алтернативу и кренемо на неку другу страну, Европска унија има разлога да нам да нешто што би вратило ентузијазам за европске интеграције и вратило нас на пут којим Европској унији одговара да идемо.

Дакле, ако се вратимо на пређашње питање "Шта се то десило, што је навело европске бирократе да промене однос према Србији?" – одговор је једноставан. У Србији је дошло до великог пада ентузијазма према европским интеграцијама и, пре свега, отварања према Русији. Ово отварање је почело потписивањем нафтног споразума, а кулминирало посетом председника Руске Федерације Димитрија Медведева. Ово стварање алтернативе нечему што до скоро "није имало алтернативу" и скретање на исток, довело је до оправданог страха од раста руског и пада западног утицаја и кулминирало наградом за нашу оданост европским интеграцијама. Наградом коју нисмо добили због конкретних корака у европским интеграцијама већ због окретања Руској Федерацији.

Сходно томе, ко је заслужан за либерализацију визног режима? Свакако не они који су претили да "Европа нема алтернативу", затворили српско тржиште за руске инвестиције и били спремни да потписују неповољне међународне уговоре да би удовољили бирократији у Бриселу. Заслужни су они који већ годинама причају да Србија "мора бити кућа са двоја врата, где ће једна водити на исток, а друга на запад". Заслужни су они који су одбили да буду слуге европској бирократији већ озбиљан политички партнер и Европској унији и Руској Федерацији.

Тренутак у коме смо добили либерализацију визног режима доказује да би такви политичари одвели Србију у Европску унију брже од евро-фанатика који су били спремни да у недоглед јуре за овом политичком шаргарепом.